

ΠΟΙΗΤΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΕΞΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Από ἓν χαριτωμένον ποίημα «ὁ Ὀφίπλουτος» καλλιτεχνημένον εἰς παρῳδίαν ὁμηρικῶν

στίχων καὶ καταχωρηθὲν ἐν τῷ *Ἡμερολογίῳ* τοῦ 1905 ἐγνώρισαν ἤδη οἱ ἀναγνώσται αὐτοῦ τὸν ἐν Κερασσοῦντι νῦν διατρίβοντα σατυρικὸν καὶ οὐμουριστὴν ποιητὴν κ. Ι. Σοφιανόπουλον. Πατὴρ του ὑπῆρξεν ὁ πολὺς καὶ σοφὸς ἐκ Σκουτάρεως καθηγητὴς ἀείμνηστος Χριστόφορος Σοφιανόπουλος, παρ' ᾧ πολλὰ κορυφαῖα τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐμαθῆτευσαν, ἐν αἷς καὶ ὁ νῦν Δέσκιων Καλλίνικος, ὁ Χαλκηδόνος Γερμανὸς καὶ πολλοὶ κατὰ καιροὺς ἀνελθόντες τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Παρὰ τοιοῦτου γεννήτορος διδάχθεις ὁ υἱὸς Σοφιανόπουλος, νεώτατος ἔτι διέτριψεν εἰς Αἴγυπτον ἐκδίδων ἐπὶ μακρὰ

ἔτη ἔμμετρον σατυρικὴν ἔφημερίδα, καθηγητὴς ἅμα τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς διπλογραφίας. Ἦδη, ἂν καὶ τὸν διαφιλονεικεῖ καθ' ὀλοκλησίαν ὁ Κερδῶος, ἐν τούτοις κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς θεραπεύει καὶ τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ Μούσας δι' ὠραίων ἐκάστοτε προϊόντων τοῦ ποιητικῆς του καλάμου.]

ΙΑΤΡΙΚΑ ΤΡΕΧΑΜΑΤΑ

*Τῷ φιλάτῳ μοι ἱατρῷ
Ἀριστείδῃ Ἰ. Μαλκότῃ.*

ΦΙΛΕ φιλικὴν σου, ἱατρέ, παράκλησιν ὑπέικων,
οὐ μὴν δὲ καὶ τὴν νόσον μου ὑπ' ὄψιν ἔχων ᾧδε
μετὰ τῆς Μούσης πρὸς στιγμὴν συγκοινωνῶ κατ' οἶκον
καὶ γράφων ἀποστέλλω σοι τὸ ποίημά μου τόδε·
ὡς ἐνδειξὶν μὲν σεβασμοῦ τῆς ἐξοχότητός σου,
ἀλλ' ἅμα καὶ ὡς ἐκθεσὶν τῆς προκειμένης νόσου.

Παθούσης τῆς ὑγείας μου, καθὰ γινώσκεις ἤδη,
καμμίαν μέχρι σήμερον ὠφέλειαν δὲν εὔρον·
καίπερ δὲ ἅπαντα λαβὼν τὰ τῶν φαρμάκων εἶδη,
οὐχ ἦττον εἰς συγκλόνῃσιν διατελῶ τῶν νεύρων.
Οἱ πόνοι μου δὲν τείνουσι πρὸς ὕφεσιν, ἀλλ' οὔτε
σμικρὸν τι πρὸς βελτίωσιν σημεῖον ἐκδηλοῦται.

Πολλὰ εἰσὶ τῶν ἰατρῶν αἱ γνῶμαι. Καὶ πρωτίστως
 ἀπαίσια περὶ ἐμοῦ φρονεῖ ὁ Στεφανίδης·
 ὡς φλεγμονὴν τὸ πάθος μου ἐξέλαβεν ὁ Χρῆστος
 καὶ ὡς κατάρρουν ὁ Μιράν καὶ ὁ Εὐαγγελίδης·
 καρκίνον δὲ μὲ πρησμονὰς ὁμοίας ἀμανίταις
 διέγνω ἐν τῇ νόσῳ μου Σαοῦλ ὁ ἐν προφήταις...

Κληθέντες δ' εἰς συμβούλιον ἐν μέρει ἀποκρύφω...
 κ' εἰπόντες ὅσα ἕκαστος περὶ ἐμοῦ ἐφρόνει,
 πάντες ἐπεισθήσαν, κοινῇ παραδεχθέντες ψήφῳ,
 ὅτι ἐξ ἥπατίτιδος προέρχονται οἱ πόνοι·
 μεθ' ὃ δὲ δοκιμάσαντες κ' ὀλίγον τι τὰ οὖρα
 νὰ γίνῃ ἀπεφάσισαν κατεσπευσμένη κούρα.

Καὶ εἰς ἐντόνους πάραυτα προβάντες διατάξεις
 τοὺς πόδας συνεβούλευσαν νὰ θέσω ἐντὸς ἄμμου·
 ἄλλοι μοὶ εἶπον τῶν πλευρῶν νὰ κάμω ἀφαιμάξεις
 καὶ μὲ κυνὸς... κακέμψατα (!) νὰ τρίψω τὰ λαιμὰ μου·
 τινὲς δὲ καὶ λατινιστὶ διώρισαν: «Σουλφάτο»
 «κούμ κλυστερόρουμ ἔμπλαστρι ἔτ βδέλλιμους ἰν πάτο!»

Παρ' ὅλας πλὴν τῶν ἰατρῶν τὰς ἀγαθὰς προθέσεις
 πυρέσω ἔτι οἰκουρῶν καὶ ἐπωδύνως βήχῳ·
 ἐφ' ᾧ καὶ παύω τὸ γε νῦν τὰς πρὸς ἐκείνους σχέσεις
 ἐπιποθῶν ἰάσεως ἐκ μέρους σου νὰ τύχῳ·
 πρὸς πᾶσαν συμβουλὴν αὐτῶν ἠρξάμην κλείων ὄτα
 καὶ εἰς τῆς ἐπιστήμης σου προσέρχομαι τὰ φῶτα.

Ριγῶ πολλάκις, ἰατρέ, καὶ ὡς ἀπὸ κρουνοῦ
 τυγχάνει ἡ ῥευστότης μου ῥαγδαίως ὀρμωμένη...
 καθὰ δ' ἐν τοῖς ἀφορισμοῖς ὄρω τοῦ Γαληνοῦ,
 θέσιν δηλοῖ τὸ σύμπτωμα ἀκροσφαλῆ ἐν γένει·
 γέγραπται γάρ, καθὰ ἡ σὴ γιγνώσκει ἐξοχότης,
 «δεινὸν γε οἱ βορβορυγμοὶ καὶ ἡ δυσκοιλιότης.»

Σύννους δ' ἔσθ' ὅτε στιχουργῶν ἢ βλέπων πρὸς ἀστέρα
 καὶ ἔμπνευσιν ἀναζητῶν εἰς τοῦ παντὸς τὸν θόλον,
 αἰσθάνομ' αἴφνης γέμουσαν ἀνέμων τὴν γαστέρα
 καὶ ἀλγεῖνὰ κοψίματα ὡσεὶ ἐκ φασιόλων·
 πρόσθεσ καὶ ἀποχρέμψεων εἰς ταῦτα ἓνα κάδον
 κ' ἐκρῦσεις ἐξφδηκτιῶν καὶ ὑδαρῶν ζωχάδων...

Ἐν τῇ διαίτῃ εἰς σειρὰν ὑπάγομαι κανόνων
 ἀπαραμίλλου πρότυπον τυγχάνων λιτοφάγου
 λουκάνικα καὶ χοιρινούς ντολμάδες τρώγω μόνον
 κ' ἔσθ' ὅπου λάχανα γιαχνὶ μὲ καβουρμᾶ ἐκ τράγου·
 καίτοι δὲ ταῦτ' ἀποτελοῦν χυμὸν τροφῆς ἀρίστης,
 ἐντούτοις μένω, ἰατρέ, βουλιμιῶν καὶ νῆστις.

Πλὴν ἂν τὸ ζῆν μου εἰς τὴν σὴν ἀπόκειται φροντίδα,
 ἂν δι' ἐμὲ ὑπάρξῃς ἐλπίς ἐναπομένη
 κ' ἂν θές νὰ ξανακάνωμε ὅτ' οὐ ταῦτι μιὰ παρτίδα
 καὶ νὰ... «σὲ στείλω ἀναυλα», ὡς πάντοτε συμβαίνει,
 σπεῦσον τὰ μέσα ἐξαντλῶν τῆς θεραπείας ὅλα
 μὴ πάθω ἀδίκῃ ἀφείς εἰς ξένην γῆν τὰ κῶλα!

Ο ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ

ἈΚΟΜΗ ἐνθυμοῦμαι ἐκείνην τὴν ἐσπέραν
 καὶ μόνος μου σὰν χάχας ἐνίστε γελῶ·
 χορὸς θεάτρου μέγας ἐδίδετο τοῦ Πέραν
 ἐν κύκλῳ, ἐννοεῖται, ἐκτάκτως ὑψηλῶ·
 ἐφ' ᾧ καὶ ἐπισήμως εἶχον κληθῆ εἰς τοῦτον
 οἱ ἀρχοντοχωριᾶται μετὰ τῶν ὀψιπλοῦτων.

Ἐκεῖ λευχειμονοῦσα ἀπήστραπεν ἡ Χάρις
 κ' ἡ ἔκπαγλος Ἑλένη, τοῦ κάλλους ἡ θεά·
 ἐκεῖ μὲ προσωπίδας καὶ ὁ ὠραῖος Πάρις
 κ' ὁ Ἔρως κρᾶνη σείων μὲ κέρατα φαιά...
 πλὴν καὶ ὑπούλως φέρων, ὡς ἐν κρουπῶ χαμάλης,
 πλήρεις βελῶν φαρέτρας καὶ τόξα ὑπὸ μάλης.

Ἐνῶ δ' ἐν μέσῳ τόσων φαιδρῶν ὀρχήστρας κρότων
 αἰσθήματα ἀμίλλης ἐξῆπτεν ὁ χορὸς
 καὶ φιλοτίμως εἶχον ἐκ τῶν ἀνδρῶν τίς πρῶτον
 ἰσχὴν νὰ ἐπιδείξῃ ἐρωτικοῦ πυρός,
 ὁ Πάρις ἐν θριάμβῳ ἀρπάζει τὴν Ἑλένη
 κ' ὁ βλάξ Μενέλαός της ἀκόμη χάσκων μένει!

Ἐν Κερασσοῦντι

I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ